

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/519/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214691
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5712214691.3

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSŤ s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou: Fridrich Paľko s.r.o. so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Martin č.k. 8C/239/2012-51 zo dňa 09. 08. 2013, takto

rozhodol:

Uznesenie Okresného súdu Martin č.k. 8C/239/2012-51 zo dňa 09. 08. 2013
u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie.

z r u š

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením okresný súd konanie zastavil. Zároveň vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že základnou podmienkou rozhodnutia o nárokoch podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 514/2003 Z. z.“) je preukázanie podania žiadosti o predbežné prerokovanie nárokov podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona. Okresný súd citoval ust. § 7 ods. 1 a 3, § 8 O. s. p., ako aj ust. § 15 ods. 1 a 2, § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a konštatoval, že existencia súdnej právomoci je jednou z prvoradých procesných podmienok konania, ktorej dodržanie je predpokladom toho, aby konanie mohlo prebehnúť a súd mohol vo veci vydať rozhodnutie. Jej splnenie súd skúma z úradnej povinnosti v každom štádiu konania. Nedostatok právomoci zásadne vedie k zastaveniu konania. Podmienky uplatňovania nárokov zo zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom štátneho orgánu alebo iného orgánu verejnej správy upravuje zákon č. 514/2003 Z. z.. V súlade s ust. § 15 a § 16 citovaného zákona nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom je potrebné predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom podľa § 4 a § 11 uvedeného zákona. Zákon č. 514/2003 Z. z. upravuje aj prípad, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti. V takom prípade má poškodený právo domáhať sa uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Zmyslom a účelom zavedenia predbežného prerokovania nároku je využitie zákonných možností na to, aby k náprave resp. uspokojeniu nárokov na náhradu škody došlo jednaním medzi poškodeným a orgánom oprávneným konať za štát, aby sa v týchto prípadoch pokiaľ možno predišlo súdnemu konaniu. Poškodený má právo obrátiť sa na súd až vtedy, ak predbežné prerokovanie nároku nevedlo k uspokojeniu nároku na náhradu škody. Predbežné prerokovanie nároku je teda zákonom stanovená podmienka, ktorá musí byť splnená, aby tento nárok mohol byť prejednaný v konaní pred súdom. V prípade, že táto podmienka konania nie je splnená, nie je založená právomoc súdu vec prejednať a rozhodnúť. Z vyššie uvedených ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. jednoznačne vyplýva, že na predbežné prerokovanie nárokov na náhradu

škody, ktorá bola spôsobená nesprávnym úradným postupom orgánom verejnej moci je príslušným orgánom Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (§ 4 ods. 1 písm. a) bod 1. citovaného zákona). Navrhovateľ vo svojom podaní zo dňa 21. 09. 2012 ani v následných podaniach, ktorými reagoval na jednotlivé opakované výzvy súdu, nepredložil do spisu kópiu žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody s príslušným orgánom, ktorým je Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Doloženie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku je potrebné preto, aby súd vedel vyhodnotiť, či nárok uplatňovaný v konaní pred Ministerstvom spravodlivosti SR a nárok následne uplatnený v konaní pred súdom je totožný a vyvodzovaný z rovnakých skutkových okolností. Okresný súd zdôraznil, že za predbežne prerokovaný možno považovať len taký nárok, ktorý, čo sa týka argumentácie, dôvodov a uplatňovanej výšky, je totožný s nárokom uplatňovaným v konaní pred súdom. S ohľadom na uvedené, súd pri skúmaní svojej právomoci (keďže v prejednávanej veci ide o tzv. delenú právomoc) potrebuje kópiu tejto žiadosti podľa § 15 a § 16 zákona č. 514/2003 Z. z.. V jednotlivých spisoch, na ktoré navrhovateľ vo svojich podaniach odkazuje, sa žiadosť o predbežné prerokovanie uplatňovaného nároku nenachádza. Navrhovateľ doložil súdu len sprievodný list opatrený prezenčnou pečiatkou ministerstva spravodlivosti, z ktorého vyplynulo, že každá jednotlivá žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pozostáva zo šiestich strán a jej prílohou je plnomocenstvo. Súčasťou tohto sprievodného listu bol aj „Zoznam žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody“, ktorý pozostával zo 197 strán. Keďže navrhovateľ nedoložil súdu kópiu podanej žiadosti, okresný súd tak nemôže preskúmať, či sa voči Ministerstvu spravodlivosti SR navrhovateľ domáha toho istého nároku, čo sa týka argumentácie, dôvodov, skutkového stavu a uplatňovanej výšky ako žalobou uplatnenou na súde v predmetnom konaní, a teda nemožno preskúmať, či vznikla právomoc súdu na prejednanie tohto sporu. V súvislosti s argumentáciou navrhovateľa, že rovnopis návrhu na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody nevyhotovil z dôvodu hospodárnosti, a preto žiada, aby sa súd oboznámil s príslušnými spismi odporcu, kde sa nachádza originál žiadosti, okresný súd poukázal na to, že v súdenom prípade sa jedná o sporové konanie, kde dôkazné bremeno zaťažuje prioritne navrhovateľa, a to aj v smere preukázania predbežného prerokovania nároku a následného preukázania základnej procesnej podmienky konania, ktorou je právomoc súdu na konanie a rozhodovanie. Túto povinnosť nemožno prenášať na odporcu, nakoľko dôkazné bremeno v tomto smere zaťažuje navrhovateľa, ktorého povinnosťou je ním tvrdené skutočnosti preukázať. V súdnej veci teda nebolo preukázané, že by vec patrila do právomoci súdov Slovenskej republiky. Z tohto dôvodu okresný súd postupoval podľa § 103 a § 104 ods. 1 O. s. p. a konanie zastavil.

O trovách konania okresný súd rozhodol v zmysle ust. § 146 ods. 1 písm. c) O. s. p..

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu, v ktorom sa domáhal, aby odvolací súd zrušil rozsudok (správne malo byť uvedené uznesenie - poznámka odvolacieho súdu) Okresného súdu Martin sp. zn. 8C/239/2012 zo dňa 09. 08. 2013 a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Tvrdil, že na Ministerstve spravodlivosti SR podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku o náhradu škody. Uvedenú skutočnosť súdu preukázal tým, že mu predložil zoznam jednotlivých žiadostí, ktoré Ministerstvo spravodlivosti SR potvrdilo. Navyše navrhovateľ (správne malo byť uvedené odporca - poznámka odvolacieho súdu), za ktorého koná práve Ministerstvo spravodlivosti SR skutočnosť, že by navrhovateľ v tejto konkrétnej veci nepodal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody práve v rovnakom rozsahu ako je obsahom žaloby nikdy nenamietal, a táto otázka nie je v konaní spornou. Navrhovateľ viackrát súdu označil dôkaz, ktorý žiada v tomto konaní vykonať, a to oboznámenie sa s príslušným spisom Ministerstva spravodlivosti SR k jemu podanej žiadosti o predbežné prerokovanie. Súd však dôkaz vôbec nevykonal a návrh žalobcu celkom ignoroval bez kvalifikovaného zdôvodnenia.

Prvostupňový súd tak bez skutočného zistenia dospel k záveru, že žiadosť o predbežné prerokovanie v konkrétnej veci nebola podaná, a to napriek tomu, že navrhovateľ jednak predložil súdu dôkaz preukazujúci danú skutočnosť a jednak označil ďalší dôkaz, ktorý danú skutočnosť potvrdzuje. Okrem toho odvolateľ poukázal na to, že k danému záveru prvostupňový súd nedospel s určitosťou, ale len na základe pochybnosti o tejto skutočnosti, ktorú si zároveň sám založil. Uvedenú skutočnosť tak nemal preukázanú, zistenú, ale len o nej pochyboval.

Odvolateľ bol toho názoru, že nárok na náhradu škody je potrebné považovať za predbežne prerokovaný, čo sa preukazuje podaním žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. K naplneniu pojmu predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody dôjde preto už samotným podaním žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. V danom prípade bola žiadosť jednoznačne podaná, čo potvrdzuje aj odporca v obsahu svojich vyjadrení.

Zároveň navrhovateľ zdôraznil, že v tejto veci rozhodoval vylúčený sudca. Uskutočnil totiž podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa sa objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v žalobe), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Je tiež v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd.

V ďalšej časti odvolania žalobca uvádzal skutočnosti, ktoré sa však netýkali tohto rozhodnutia, ale iného konečného (meritórneho) rozhodnutia súdu.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené podľa § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) preskúmal rozhodnutie okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a uznesenie okresného súdu podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f), h) a ods. 2 O. s. p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z nasledovných dôvodov:

Navrhovateľ sa v súdnej veci domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Martin v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. V podanej žalobe žalobca uviedol, že postupoval podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona a písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, žalovaný však do podania žaloby na žiadosť pozitívne nereagoval. Na preukázanie uvedenej skutočnosti navrhovateľ označil ako dôkaz spis Ministerstva spravodlivosti SR k predbežnému prerokovaniu nároku na náhradu škody uplatňovanej v konaní. Tiež uviedol, že potvrdenie o prijatí žiadosti o predbežnom prerokovaní je založené v súdnom spise vedenom pred Okresným súdom Martin v konaní, kde ako navrhovateľ vystupuje spoločnosť POHOTOVOSTĽ, s.r.o. a ako odporca Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, pričom predmetom je náhrada škody a nemajetkovej ujmy zapríčinené nesprávnym úradným postupom pri výkone exekúcie pre pohľadávku navrhovateľa.

Zmyslom predbežného prejednanía nároku je využitie zákonných možností na to, aby k náprave narušených vzťahov došlo jednaním medzi poškodenými a orgánmi oprávnenými konať za štát a aby sa v týchto prípadoch pokiaľ možno predišlo súdному konaniu.

Poškodený sa obracia na súd až vtedy, ak predbežné prerokovanie nároku nevedlo k uspokojeniu nároku na náhradu škody. Predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody je zákonom stanovená podmienka preto musí byť splnená, aby tento nárok mohol byť prejednaný v občianskom súdnom konaní.

Otázka predbežného prerokovania nároku na náhradu škody je upravená v už spomínanom zákone č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej

nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11. Podľa § 16 ods. 1 a 2 citovaného zákona zo žiadosti musí byť zrejmé, kto náhradu škody žiada, ktorej veci sa týka, titul, z ktorého sa nároku na náhradu škody domáha, akým spôsobom škoda vznikla a čoho sa poškodený domáha. V žiadosti a pri uplatnení nároku na náhradu škody na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku náhrady škody a označiť orgán verejnej moci, ktorý mu škodu spôsobil. Príslušný orgán neprihliada na žiadosť, ak žiadosť nemá náležitosti podľa odseku 1 a poškodený na výzvu príslušného orgánu v určenej lehote neodstránil nedostatky žiadosti; tým nie je dotknuté právo poškodeného domáhať sa za splnenia podmienok podľa tohto zákona uspokojenia nároku alebo jeho časti na súde.

Okresný súd uznesením č.k. 8C/239/2012-18 zo dňa 06. 12. 2012 vyzval navrhovateľa na predloženie potvrdenia o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

Navrhovateľ v liste zo dňa 17. 12. 2012 oznámil súdu, že nedisponuje rovnopisom návrhu na predbežné prerokovanie nároku na náhrady škody podaným proti odporcovi, ktorý by navyše obsahoval vyznačený dátum podania. Navrhovateľ podal originál návrhu na predbežné prerokovanie nároku na náhrady škody odporcovi osobne do podateľne, pričom odporca potvrdil prijatie individuálneho návrhu spolu s prijatím iných individuálnych návrhov označením ich súpisu prezenčnou pečiatkou. Originál návrhu na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody založil odporca do svojho príslušného spisu, a preto navrhovateľ v podanej žalobe navrhol súdu, aby ako dôkaz v konaní vykonal oboznámenie sa s príslušným spisom odporcu. Navrhovateľ nevyhotovil printový rovnopis návrhu z dôvodu hospodárnosti a z dôvodu, aby nedošlo k navýšeniu materiálnej škody na jeho strane. Žiadna normatívna právna úprava neukladá poškodenému subjektu povinnosť, aby v prípade postupu podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. vykonal úkony smerujúce k zabezpečeniu vyhotovenia printovej verzie rovnopisu návrhu na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a postaral sa o vyznačenie prezenčnej pečiatky orgánu konajúceho v mene štátu (§ 4 citovaného zákona). Súčasne navrhovateľ uviedol, že žalobca je pripravený poskytnúť návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhrady škody s tým, že disponuje jednotnou a nedeliteľnou databázou návrhov v elektronickej forme obsahujúcu celkovo 43 597 návrhov, ktorá samozrejme zahŕňa aj súdom požadovaný individuálny návrh. Navyše, v tomto štádiu konania neexistuje námietka zo strany odporcu, že návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhrady škody v tejto individuálnej veci nebol podaný. V prípade pochybností je na mieste požadovať, aby súd získal vyjadrenie ohľadom doručenia návrhu priamo od odporcu. Okresnému súdu Martin bola predložená príloha - potvrdenie Ministerstva spravodlivosti SR o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody do konania vedeného u príslušného súdneho exekútora pod sp. zn. EX 8674/2010.

Odvolací súd zdôrazňuje, že pokiaľ navrhovateľ ako dôkaz toho, že požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, označil spis Ministerstva spravodlivosti SR, nemohol prvostupňový súd konanie zastaviť argumentujúc tým, že na výzvu súdu nepredložil označený dôkaz. Nepochybne existencia veľkého počtu žiadostí podaných navrhovateľom u odporcu, aj s ohľadom na ich evidenciu na strane účastníkov konania a spôsob ich podania v elektronickej forme, vytvára pri ich skúmaní v jednotlivých súdnych konaniach pochybnosti o tom, či navrhovateľ podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na Ministerstve spravodlivosti SR, práve vo vzťahu k jeho nároku uplatnenému žalobou. Ako správne odvolateľ namietal vo svojom opravnom prostriedku, rozhodnutie súdu o zastavení konania nemôže byť založené len na základe pochybnosti o tejto skutočnosti, ktorú si sám zároveň založil. Uvedenú skutočnosť totiž okresný súd nemal preukázanú, zistenú, ale len o nej pochyboval. Pokiaľ okresný súd v závere o tom, že navrhovateľ nepodal žiadosť u odporcu o predbežné prerokovanie nároku, nedospel s určitosťou, nemožno konanie zastaviť pre nedostatok podmienky. Ak navrhovateľ v podanej žalobe ako dôkaz toho, že požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, označil spis Ministerstva spravodlivosti SR, prvostupňový súd nemohol konanie vo veci zastaviť postupom podľa § 103 a 104 ods. 1 O.s.p. argumentujúc tým, že navrhovateľ na výzvu súdu nepredložil označený dôkaz, o to viac, že odporca doposiaľ takúto skutočnosť, t.j. neprerokovanie nároku navrhovateľa na náhradu škody nenamietal.

Z činnosti odvolacieho súdu je známe, že mnohých veciach s totožným predmetom sporu navrhovateľ predložil súdu fotokópiu sprievodného listu k žiadostiam o predbežné prerokovanie nároku na náhradu

škody a samotný odporca túto skutočnosť (predloženie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku v konkrétnej veci) nevedel preukázať. Okrem toho odporca tvrdil, že navrhovateľ mu neposkytol súčinnosť lebo žiadosť nemala požadované náležitosti.

Nemôže byť však na ujmu navrhovateľa, ak príslušný orgán vec v zákonom stanovenej lehote neprejednal a subjektívne vyhodnotil žiadosť ako nepostačujúcu bez toho, aby o takomto postupe primeraným spôsobom upovedomil navrhovateľa (navrhovateľ, by mal byť informovaná o postupe príslušného orgánu najmä v prípade, ak nemieni jej žiadosti vyhovieť).

V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že aj v prípade neodstránenia nedostatkov žiadosti, by v zmysle novelizovaného ustanovenia § 16 ods. 2 vety za bodkočiarkou zákona č. 514/2003 (v znení účinnom od 01. 01. 2013) Z. z. nebolo dotknuté právo poškodeného domáhať sa za splnenia podmienok podľa tohto zákona uspokojenia nároku alebo jeho časti na súde. Uvedenú skutočnosť okresný súd pri svojom rozhodovaní zrejme prehliadol.

Pre vecné prejednanie nároku na súde je v zmysle uvedeného postačujúce preukázať podanie žiadosti, jej obsah nie je rozhodujúci. Záver o neexistencii žiadosti o predbežné prerokovanie nároku v konkrétnej veci však nemôže byť založený na pochybnosti a dohadoch.

Vzhľadom na takýto stav je rozhodnutie okresného súdu predčasné, o to viac, že pred rozhodnutím súdu o zastavení konania je potrebné oprávnenosť takéhoto postupu zistiť aj pripojením spisu od odporcu tak, ako to požadoval aj navrhovateľ vo svojich podaniach, prípadne vyžiadať si od navrhovateľa elektronickú databázu podaných návrhov. Za daného stavu bude vecou ďalšieho konania, aby okresný súd dôkaz označený navrhovateľom vykonal, aktuálne však nebol zákonný dôvod na to, aby konanie vo veci zastavil.

K ďalšiemu odvolaciemu dôvodu navrhovateľa, že rozhodol vylúčený sudca, odvolací súd poukazuje na to, že tento dôvod je rovnaký ako v jeho prvom odvolaní proti uzneseniu Okresného súdu Martin č.k. 8C/239/2012-28 zo dňa 04. 02. 2013 a k tomuto odvolací súd už zaujal právny záver (viď uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 8Co/172/2013-43 zo dňa 26. 04. 2013). Z toho dôvodu sa k nemu opätovne nevyjadruje. Navrhovateľ sám v odvolaní proti vyššie uvedenému prvostupňovému rozhodnutiu jednoznačne uviedol, že námietku zaujatosti nevznáša a rovnako ani zákonná sudkyňa sa necítila vo veci zaujatá.

Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu, ktorý namietal, že okresný súd vôbec rozhodol meritórne vo veci samej i o náhrade trov konania, keď zároveň aj rozhodol o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania a namietol odňatie možnosti konať pred súdom, ktorý vec meritórne prejednal a rozhodol na nariadenom pojednávaní, odvolací súd konštatuje, že tieto odvolacie námietky nemajú žiaden súvis so súdenou vecou, v ktorej procesný návrh navrhovateľa na prerušenie konania absentuje, a v ktorej prvostupňový súd doposiaľ nevykonal pojednávanie.

Rozhodnutie okresného súdu je založené na nesprávnom právnom posúdení veci a na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd napadnuté uznesenie okresného súdu o zastavení konania, ako aj v závislom výroku o trovách konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1 písm. f), h) s použitím ust. § 221 ods. 2 O.s.p.).

V ďalšom konaní bude povinnosťou okresného súdu preveriť splnenie podmienky predbežného prerokovania nároku navrhovateľa vykonaním navrhnutého dôkazu, resp. vyžiadaním si spisu a stanoviska Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky. Až po takto vykonanom šetrení v prípade, že podmienka predbežného prerokovania nároku nebude splnená, bude namieste postup prvostupňového súdu v zmysle ust. § 104 ods.1 O.s.p..

V novom rozhodnutí súd prvého stupňa rozhodne aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Toto rozhodnutie odvolacieho senátu bolo prijaté hlasovaním pomerov hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie n i e j e prípustné